

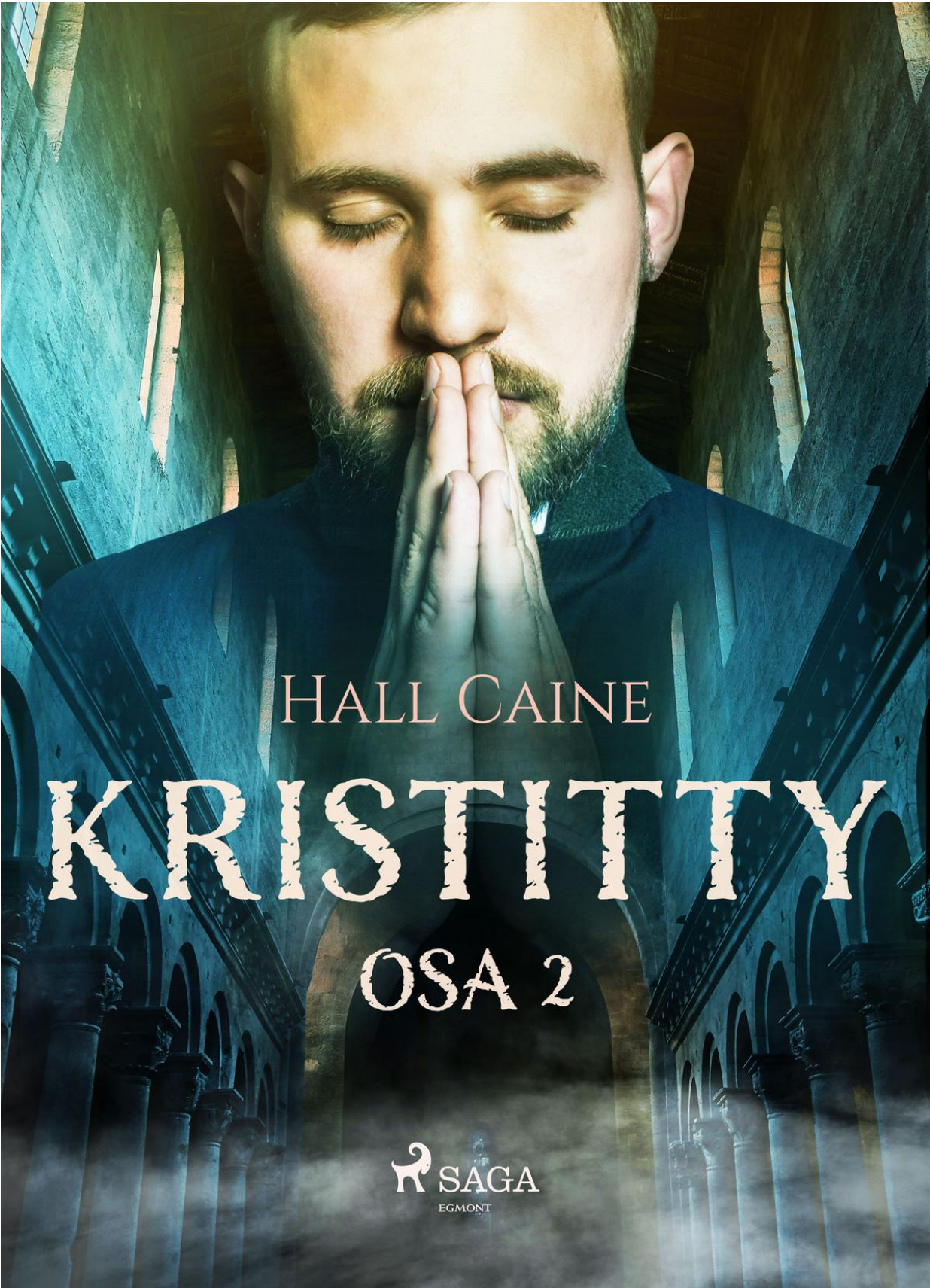

HALL CAINE

KRISTITTY

OSA 2

 SAGA
EGMONT

HALL CAINE

KRISTITTY

OSA 2

 SAGA
EGMONT

Hall Caine

Kristitty
Osa 2

SAGA Egmont

Kristitty - osa 2

Original title

The Christian

Cover image: Shutterstock

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 2020 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726311860

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

Kolmas Kirja
Vihamiehen vainio.

I.

Buckinghamin palatsin takana on pienoinen puisto, jonka varrella on vaatimattomia taloja kaukana liikkeestä ja hyörinästä ja melkein yhtä hiljaisia kuin luostari. Eräässä puiston nurkkauksessa oli muita suurempi talo, mutta muutoin yhtä yksinkertainen ja vaatimaton kuin toisetkin. Tämän talon ruokasalissa istui vanhanpuoleinen rouva yksinään aamiaispäivällistä syömässä, mutta vastakkaisella puolen pöytää oli asetettu lautanen toisellekin.

»Onko huone jo kunnossa, Emma?»

»On, armollinen rouva», vastasi palvelustyttö.

»Onko lakanat tuuletettu ja patjat piiskattu? Entäs patjain päälliset — ovatko ne kunnossa?»

Palvelustyttö vastasi »on» joka kysymykseen, ja samassa kuului vaunujen kolinaa katuoven luota. Vanha rouva hypähti tuoliltaan.

»Siinä hän on itse», huusi hän juosten eteiseen kuin nuori tyttö.

Ovi oli avautunut ennenkuin hän ennätti sinne, ja syvä ääni sanoi: »Onko rouva Callender —»

»Se on John! Voi. hyvänen aika! Se on John Storm!» huusi vanha rouva syöksyen ojennetuin käsin Johnia syleilemään.

»Hyvänen aika, poika, kuinka sinä säikäytit vanhan Jane-raukan! Enkö odottanut sinua, kysyt? Tietysti odotin, koko aamu on oltu hommassa sinun tulosi tähden, mutta minun vanhat aivoparkani ovat vallan sekaisin. Mutta», lisäsi hän hymyillen kesken kyneleitään, »eikö minulla enää ole mitään poskia, koska sinun täytyy suudella

kättäni? Tämähkö on sinun koirasi?» kysyi hän sitten katsahtaen verikoiraan. »Kysyt onko se tervetullut? Tietysti se on tervetullut. Mitä minä juuri tässä eräänä päivänä sanoin Emmalle? 'Voi, jos meillä olisi hyvä koira', minä sanoin, ja tässä se nyt on. Joudu, James, näyttämään herra Stormille tietä hänen huoneeseensa ja sitten laittamaan koiralle tilaa jonnekin. Onko kirjeitä, kysyt? On, poikaseni, ne ovat kaikki huoneesi pöydällä yläkerrassa. Mutta joudupas sitten alas syömään, sillä muutoin kala jäähtyy.»

John Storm avasi kirjeensä huoneessaan. Yksi oli hänen sedältään, pääministeriltä: »Minä olen iloinen kuullessani sinun järkevästä päätöksestäsi. Tule syömään päivällistä luokseni tästä päivästä viikon perästä kello seitsemän. Minulla, on paljon sanottavaa sekä paljon kysyttävää, ja toivon olevani silloin aivan yksin.»

Toinen kirje oli hänen isältään: »Minua ei hämmästyttä sinun menettelysi, sanon vain, että jos on olemassa mitään hullumpaa kuin luostariinmenosi, niin se on epäilemättä tuo löyhyys, jota olet nyt osoittanut erotessasi pois sieltä. Edellinen seikka oli yleisenä puheenaineena täällä, ja epäilemättä jälkimmäinen on herättävä yhtä suurta hölyä.»

Johnin kasvot värähtivät aivan kuin niitä olisi lyöty, mutta sitten hän hymyili helpotuksen hymyn. Nähtävästi Glory kirjoitti kotiin, olkoonpa hän missä tahansa, ja se oli kumminkin hyvä uutinen. Hän meni alakertaan.

»Tule sisään, poika, ja salli minun katsella sinua taas. Mutta sinun poskesihan ovat kalpeat ja sinun kauniit silmäparkasi kuopallaan. Istupas nyt syömään. Ne ovat nähtävästi kiduttaneet sinua nälällä ja sanoneet sitä uskonnoksi. Huh! Tavallinen ihminen voisi ruveta juomariksi semmoisesta. Niin, niin, minä olen hyvin maallinen ja minun pitää saada vähän lihaa sinun luillesi. Munkkeja tosiaankin! Ja meidän vuosisadallamme. Se on

semmoista että: 'tulkaa nyt hyvät ihmiset katsomaan kuinka hyvä minä olen!'»

John puolusti veljiä. He olivat hurskaita miehiä, jotka elivät hurskasta elämää. Hän ei ollut kyllin hyvä heidän toverikseen.

»Mutta minä olen kumminkin kuin merimies, joka on päässyt satamaan», sanoi hän. »Kertokaa nyt minulle mitä on tapahtunut.»

»Ristiäisiä, häitä ja hautajaisia. Niistäkö kerron? Minä arvaan, että sinä, kuten muutkin miehet, tahdot kuulla vain naismaailmasta. Vähän lisää lintupaistia. Etkö huoli? Pienoinen pala? Ai, ai, kuinka sinä olet muuttunut, poika. Mistä minä nyt aloitan?»

»Kanonikko — kuinka hän voi?»

»Niinkuin pumpulissa. Onko hän yhtä mainio saarnatuolissaan kuin ennenkin, kysyt? Tietysti, tietysti, mutta hänen ei milloinkaan pitäisi astua alas saarnatuolistaan, sillä ulkopuolella sitä häntä ei voi liiaksi kehua. Hän on diakoni nyt, siunatkoon, arkkidiakoni, tai jotain semmoista hassutusta, ja hänen tyttärensä aikoo mennä naimisiin sen pienen apulaispätkän kanssa, jolla on suu kuin kaniinilla ja jalat kuin aidanseipäät. Tytön ihailijamäärä oli sangen rajoitettu, kuten muistat.»

»Entäs rouva Macrae?»

»Siirtynyt pyhien pariin. Kuollutko, kysyt, Ei, ei, älä hätäile liiaksi, poikani. Hän on muuttunut jumaliseksi, pitää lähetyskokouksia salissaan joka maanantai ja laittaa aamiaispäivällisiä näyttelijöille sununtaisin; semmoinen joka on koko elinaikansa työskennellyt armeliaisuuden ja kristillisyyden hyväksi, ei enää tule mitenkään toimeen hänen kanssaan.»

»Entäs neiti Macrae?»

»Tyttöraukka, he saavat hänet naimisiin vihdoinkin! Tuon Uren kanssa, tuon lordipahasen, jolla on silmälasit.

Ellen erehdy, oli tytön sydän muualla, ja minä tunnen vanhan eukon, joka mieluummin olisi suonut tytön saavan sen, jota hän rakasti, kuin näkevänsä pojan hautautuvan luostariin. Vihdoin on hänen täytynyt myöntyä, ja häät tulevat olemaan komeat, niin sanotaan. Muutamat näistä amerikkalaisista ovat hyvin kirjavaa karjaa — aivan kuin lännen juutalaiset — ja heidän täytyy aina esiintyä loistavan kirjavasti. Pitää olla jalokiviä, suuria kuin pähkinät, ja viiden jalan levyisiä kukkavihkoja, oikeita helmiä kierrettäviksi nuoramitalla kaulan ympäri ja pyhä näytelmä kirkossa. Niin juuri, näytelmä, ja diakoni, tuo kunnan mies, komeuden keskipisteenä.»

John Stormin kalpeat kasvot värähtelivät. »Entäs sairashuone», sanoi hän, »onko siellä mitään tapahtunut?»

»Ei mitään.»

»Ei mitään semmoista tapausta kuin silloin —»

»Ei sen jälkeen kuin tuo tyttöraukka —»

»Jumalan kiitos!»

»Se oli ainoa paha tapaus monen vuoden kuluessa. Hoitajattaret ovat hyviä naisia. Rohkeitako? Niin, mutta kumminkin niin suloisia, iloisia, onnellisia olentoja, ja arvelepas mitä kaikkea he saavat nähdä! Lakimiehet, lääkärit ja sairaanhoitajat saavat nähdä ihmiskunnan pimeimmät puolet, ja sydämetön on se, joka ei antaisi anteeksi paljon näille raukoille.»

John Storm oli noussut seisaalleen ja pyyteli punastuen anteeksi. Hänen täytyi pistäytyä sairashuoneessa, sillä hänellä oli sinne asiaa, ja paitsi sitä se oli mukava kävelymatka aterian jälkeen.

»Mene vain», sanoi rouva Callender, »mutta muista tulla päivälliselle kello kuusi. Ja kuulepas nyt, poika. Tämä talo on nyt sinun kotisi, kunnes saat paremman; siis pidäkin sitä kotinasi ja ole täysin vapaa. Jane Callender on nyt sinun tätisi, kunnes joku toinen tulee ja ottaa sinut pois häneltä,

eikä sinun tarvitse suudella *hänen* kättään siinä pelossa, että posket olisivat ryppyiset, arvelen minä.»

Päivä oli kirkas, aurinko paistoi ja kadut olivat täynnä hyvin hoidettuja hevosia ja komeita vaunuja, joiden ajurit olivat puetut loistaviin univormuihin. Kaikki olivat menossa kuningattaren syntymäpäivävastaanottoon. Kun John saapui palatsin kohdalle, oli siellä kova tungos. Ratsuväen soittokunta soitteli aitauksen sisäpuolella, ja käytävä palatsiin saakka oli täynnä juhlaunivormuisia upseereja, diplomaattikunnan jäseniä miekka vyöllä ja kolmikulmahatut päässä, naisia paksuissa silkkipuvuissa, orkideavihkot kädessä ja päässä säkenöiviä timanttikoristeita sekä valkoisia höyheniä.

Sairashuone näytti kovin vieraalta niin lyhyen poissaolon jälkeen. Uusia kasvoja näkyi hoitajattarienkin joukossa, jotka kulkivat käytävissä. John kysyi johtajatarta, joka otti hänet vastaan jäykän, väkinäisen kohteliaasti. Kuinka herra pastori voi? Oikeinko hyvin? Heillä oli nyt vakinainen sairashuoneessa asuva kappalainen, ja koska tämä oli täydellisesti papiksi vihitty, oli hänellä paljon puuhaa näin kuolon läheisyydessä. Mutta eikö herra pastori todellakaan ollut sairas? — John ymmärsi. Näytti siltä kuin hän olisi tullut jostakin yliluonnollisesta olotilasta, ja ihmiset katsoivat häneen melkein peloissaan.

»Minä tulin kysymään teiltä, tiedättekö mitään hoitajatar Quaylesta?»

Johtajatar ei tietänyt mitään. Tyttö oli mennyt, heidän oli ollut pakko erota hänestä. Mitään pahaako? Ei, ei mitään erityistä pahaa, mutta hän oli vain aivan kykenemätön hoitajattareksi. Hänellä oli tosin monta hyvää ominaisuutta —hän oli iloinen, hilpeä, hellä — ja noitten ominaisuuksien tähden ja siksi, että pastori oli pitänyt hänestä, olivat he koettaneet kärsiä hänen käsittämättömiä oikkujaan ja säännöttömyksiään. Mikäkö hänestä on tullut? Sitä

johtajatar ei todellakaan tietänyt. Ehkä sisar Allworthy tietäisi jotain — johtajatar tarttui taas kynäänsä.

John löysi sisar Allworthyn erään sairaan vuoteen äärestä, missä tämä seisoj kotilääkärin kanssa. Sisar vastasi lyhyesti, melkein tiuskaisemalla ja tuskin kääntäen päätään, ettei hän tiennyt yhtään mitään tytöstä — ja sitten hän kääntyi pois työhönsä. Johnin mennessä ulos seurasi tohtori häntä ja sanoi, että ehkä ovenvartia tietäisi jotain.

Ovenvartia oli ensin vastahakoinen, mutta vihdojn hän oivalsi asian ja myönsi vastaanottaneensa kirjeitä hoitajattarelle ja antaneensa ne hänelle, kun hän tuli niitä noutamaan. Mutta siitä oli jo pitkä aika. Hoitajatar oli viimeksi käynyt siellä uudenvuoden aattona. Silloin hän oli antanut ovenvartialle shillingin ja sanonut, ettei hän enää tulisi vaivaamaan häntä.

John antoi ovenvartialle viisi shillingiä ja kysyi eikö kukaan ollut käynyt hoitajatarta kysymässä. Oli, kerran. Kuka se oli? Eräs herra. Oliko hän sanonut nimensä? Ei, mutta hän oli luvannut kirjoittaa. Milloinka se tapahtui? Pari kolme päivää aikaisemmin kuin hoitajatar oli ollut siellä viimeisen kerran.

Drake! Se oli epäilemättä ollut Drake. John Storm katsoi kelloaan. Se oli neljänneistä vailla neljä. Sitten hän pani kiinni takkinsa napit ja läksi kadun poikki puistoon päin mennäkseen St. Jamesin kadulle.

Horatio Drake oli pitänyt aamiaispäivälliset sinä päivänä kokonaan Gloryn ensimmäisen julkisen esiintymisen kunniaksi. Sinä iltana piti hänen näet esiintyä, ja aamupäivällä oli varieteeteatterissa ollut kenraaliharjoitus. Parikymmentä herraa ja naista, pääasiallisesti sanomalehtimiehiä ja taiteilijoita, oli ollut siellä saadakseen nähdä edes vilahdukselta aloittelijan ensi esiintymistä. Valokuvaaja oli ollut tirkistelemässä oviverhojen takana ja alkoveissa kuvatakseen hänen asentojaan, hänen ilmettään,

hänen iloista hymyään, hänen veitikkamaisia temppujaano. Sitten oli seurue lähtenyt Draken luo. Aamiaispäivällinen oli nyt ohi, viimeinen vieras oli lähtenyt ja Drake oli yksin ruokasalissa.

Hän seisoj nojautuen uunin syrjään ja pitäen käsivarren matkan päässä kynäpiirrosta, joka kuvasi nuoren naisen kauniita kasvoja ja pehmoisaa vartaloa. »Sormenpäihin asti hänen näköisensä», ajatteli hän ja asetti sen peililasia vastaan.

Ulko-ovi kuului käyvän, ja lordi Robert astui sisään. Hän näytti kiihoittuneelta, levottomalta ja väsyneeltä. Vetäen hajuedellä kostutetun nenäliinan taskustaan pyyhkäisi hän otsaansa, henkäisi syvään ja heittäytyi tuolille.

»Nyt se on tehty», sanoi hän. »Kaikki on lopussa.» Polly Love oli syönyt aamiaispäivällistä heidän kanssaan sinä päivänä, ja lordi Robert oli mennyt saattamaan häntä kotiin kertoakseen hänelle lähestyvistä häistään. Tytön riisuessa hattunsa ja takkinsa istuutui lordi Robert pianon ääreen kosketellen näppäimiä ja aprikoiden miten alkaa. Aivan äkkiä hän sitten sanoi: »Tiedätkö, kultaseni, että minä aion mennä naimisiin ensi lauantaina?» Tyttö ei virkkanut mitään ensin, ja lordi Robert soitti pianoa vimmatusti. Taivas! Mikä kamala mielentila! Miksi tyttö ei puhunut? Vihdoin kääntyi mies häntä katsomaan, ja tuossa hän seisoj purren hammasta, läähättäen ja kalman kalpeana. Äkkiä hän purskahti itkuun. Hyvä Jumala sitä itkua! Niin, niin, se oli nyt tehty. Asiat oli nyt joka tapauksessa järjestetty.

»Mutta kyllä kuluu aikoja ennenkuin taas ryhdyn semmoiseen leikkiin!»

Oli hetken äänettömyys. Drake nojautui uunin syrjään, jalat ristissä ja potkien toisella jalallaan uunimattoa. Molempia miehiä hävetti, ja he rupesivat puhumaan vähäpätöisistä asioista. Savuako? Olkoon vain. Intialaiset sikarit ovat sangen hyviä. Ei ne ole hullumpia.

Vihdoin sanoi Drake muuttuneella äänellä: »Julmaa, mutta välttämätöntä, Robert — välttämätöntä sitä naista kohtaan, joka kohta on oleva sinun vaimosi, julmaa tuota tyttöraukkaa kohtaan, joka on ollut vaimosi.»

Lordi Robert nousi kärsimättömänä seisaalleen, ojensi käsivartensa, veti esiin raidallisen kalvosimensa ja astui lattian poikki.

»En minä, peeveli vie, olisi luultavasti pitänyt kiinni siitä pikku olennosta muuta kuin tuon ämmän takia. Sillä on ollut viime aikoina seuraelämässä menestystä. — Nyt on hän lisäksi saanut uskonnollisen hulluuden. — Ei, kyllä Polly olisi ollut hänen ainaisena silmätikkunaan.

Taas äänettämyys, ja sitten taas keskustelua mitättömistä asioista.

»Minkähän tähden Benson taas on lennättänyt soodan pois pöydältä?»

»Soita, niin saat sitä.»

»Se pikku olento todellakin pitää minusta, tiedäthän. Mutta onko se minun syyni. Minun täytyi hakea piilopaikka. Frank-poikaseni, sinä saarnaat aina minulle mimmoista käsimylyä meidän täytyy vääntää seuraelämän takia ja niin edespäin, mutta kun velat painavat myllynkiven lailla miehen niskaa, niin mitä tehdä?»

»En minä sano, että sinä olet pahempi kuin muutkaan, hyvä mies, taikka että tuon yhden lapsiraukan uhraaminen tulee asioita paljon parantamaan.»

»Ei, ei se nähtävästi tule parantamaan minun omaatuntoani myöskään.»

»Mutta tuo mies, tuo John Storm, oli jokseenkin oikeassa kumminkin. Meidän »nuorison kukka» vetää vielä moniavioisuudellaan Jumalan tuomion tämän kansan yli.»

Lordi Robert purskahti äkkiä ivalliseen nauruun: »Jatka», huusi hän, »jatka, jatka, poikaseni! On todellakin ilahduttavaa kuulla sinua — ja varsinkin tämän päivän

tapahtumien jälkeen.» Hän katsoi tarkoittavasti ruokapöytään.

Drake löi nyrkkinsä uunin reunaan. »Pidä suusi, Robert! Kuinka usein minun pitää sanoa sinulle, että tämä on vällan toinen asia? Siksi, että minä löydän neron ja koetan auttaa häntä semmoiseen asemaan, jonka hän ansaitsee —»

»Tekopyhä! Olisipa se ollut mies eikä hurmaava pikku tyttönen, jolla on suuret silmät, niin —»

Mutta ulkoa kuului soittoa, ja Benson tuli sisään sanoen, että eräs pappi odotti alikerrassa.

»Taas pikku Golightly!» huudahti lordi Robert väsyneesti. »Eivätkö nuo ikuiset puuhat jo —»

Palvelija keskeytti hänet. Ei se ollut herra Golightly, se oli vieras. Hän ei sanonut nimeänsä, mutta hän oli katolisen papin näköinen ja hän oli ollut siellä ennenkin.

»Voisiko se olla — mitä pirua —»

»Käske hänet tänne», sanoi Drake. Ja Draken purressa huultaan sekä puristaessa nyrkkiään ja lordi Robertin avatessa hajuvesipullon sekä ruiskuttaessa *eau de Cologne*'a päällensä astui huoneeseen pitkään papin viittaan puettu mies — tyynenä, vakavana, hillittynä, hyvin kalpeana, sileiksi ajetut posket kuopalla ja tummat silmät syvällä päässä hehkuen omituista tulta ja tukka niin lyhyeksi leikattuna, että pää näytti melkein kaljulta.

John Stormin viha oli lauhtunut. Kun hän kulki puiston läpi, oli hänen sielunsa tulisuus muuttunut peloksi, ja hänen seisoessaan eteisessä, jossa hän tunsii hyvää tuoksua ilmassa ja jonkinmoista hentoa naisen läsnäoloa, muuttui hänen pelkonsa kauhuksi. Siksi hän ei tahtonut sanoa nimeään ja mennessä ylös vaatteella verhottuja portaita myöten teki hänen äkkiä mieli paeta pois, ettei hän näkisi Glorya täällä. Kun hän sitten huomasi, että huoneessa oli kaksi miestä vain, palasi hänen rohkeutensa ja hän inhosi itseään, kun oli ajatellut niin huonoa Glorysta.

»Suokaa anteeksi, että tulen näin häiritsemään teitä», sanoi hän kääntyen Drakeen.

Drake viittasi kädellään häntä istumaan. John kumarsi, mutta jäi seisomaan.

»Teidän ystävänne ehkä muistaa, että olemme ennen tavanneet toisemme?»

Lordi Robert kumarsi ja leikki hajuvesipullolla.

»Silloin asiani oli kiusallista laatua ja koski tyttöä, joka oli ollut hoitajattarena sairashuoneessa. Tuo tyttö ei merkinnyt mitään minulle, mutta hänellä oli toveri, joka oli minulle kallis.»

Drake nyökäytti päätään, ja hänen huulensa jäykistyivät, mutta hän ei virkkanut mitään.

»Siitä saakka olen ollut poissa sairashuoneesta ja sieltä lähtiessäni kirjoitin teille siitä asiasta, muistattehan sen?»

»No niin, entä sitten?» sanoi Drake.

»Minä olen juuri palannut takaisin ja tulen nyt suorastaan sairashuoneesta.»

»Entä sitten?»

»Minä näen, että ymmärrätte, mitä tarkoitan, herra Drake. Minun nuori ystäväni on mennyt. Voitteko sanoa, missä minä voin löytää hänet?»

»Ikävää, etten voi», sanoi Drake kylmästi, ja häntä pistätti tuo ääretön rauhoittumisen ilme, joka levisi Johnin surumielisille kasvoille.

»Te ette siis tiedä —»

»Sitä en sanonut», vastasi Drake, ja tuskan ilme palasi Johnin silmiin.

»Hänen kotiväkensä pyynnöstä toin hänet tänne Lontooseen. Tietysti he odottavat minulta tietoja hänestä, ja minä tunnen olevani vastuunalainen hänen onnestaan.»

»Koska asian laita on niin, täytyy teidän suoda minulle anteeksi, jos sanon, että olette todellakin hyvin kevyesti käsitellyt tuota velvollisuuttanne.»

John Storm tarttui tuolin selkämukseen, ja syntyi hetken äänettämyys.

»Olkoonpa minulla mitä tahansa kaduttavaa menneisyydessä, rauhoittaisi minua tieto, että hän on terve ja onnellinen ja vapaana huolista.»

»Hän *on* terve ja onnellinen ja hyvässä turvassa myöskin — sen voin kertoa teille.»

Oli taas hetken vaitiolo, ja sitten John Storm lausui katkonaisesti ja koettaen hallita ääntään: »Minä olen tuntenut hänet lapsesta saakka... Te ette aavista, kuinka paljon helliä muistoja... On melkein vuosi siitä, kun hänet viimeksi näin, ja kuka ei tahtoisi tavata vanhoja ystäviä pitkän eron jälkeen!»

Drake ei puhunut. Hän käänsi pois päänsä, sillä Johnin silmät alkoivat kyyneltyä.

»Me olimme hyviä ystäviä... Lapsuuden tovereita melkein. Veli ja sisar, voisi sanoa, sillä minä pidin silloin itseäni hänen vanhempana veljenään, jonka tuli pitää huolta hänestä.»

Toisesta päästä huonetta kuului pieni ivallinen hymähdys, ja lordi Robert asetti hajuvesipullon kolisuttaen pöydälle ja katsoi ulos ikkunasta. Silloin John Storm ojentautui ja lausui varmalla äänellä:

»Hyvät herrat, miksi peittelisin tosiasioita? En tahdo enää tehdä sitä. Tyttö, josta puhumme, on minulle kalliimpi kuin kukaan muu maailmassa. Ehkä hän oli yhtenä syynä siihen, että menin luostariin. Varmaa on, että hän on syynä minun lähtöön sieltä. Minä olen tullut hakemaan häntä. Minun *täytyy* löytää hänet. Jos hän on huolestuttavassa tai vaarallisessa asemassa, koetan pelastaa hänet. Sanotteko minulle, missä hän on?»

»Herra Storm», sanoi Drake, »minä olen pahoillani, hyvin pahoillani, mutta te pakotatte minut puhumaan suoraan. Puheena oleva neiti voi hyvin, on turvassa ja

tyytyväinen. Jos hänen kotiväkensä on levoton hänestä, voi hän itse tyyntä heitä ja on epäilemättä sen tehnytkin. Mutta siinä asemassa jossa hän nyt on, te olisitte hänelle vaarallinen mies. Voihan olla niinkin, ettei hän tahdo ja ettei hänelle ole hyödyllistä nyt tavata teitä enkä minä voi sallia, että hän joutuu tuon vaaran alaiseksi.»

»Niinkö pitkälle on tultu? Onko teillä oikeutta puhua hänen puolestaan?»

»Ehkä minulla on —Drake epäröi, mutta sitten hän virkkoi äkkiä: »oikeus suojella häntä fanaatikkoa vastaan.»

John Storm hillitsi itsensä. Hän oli käynyt pitkää koulua. »Mies, olkaa rehellinen», sanoi hän. »Teidän intressinne on joko hyvä tai paha, joko itsekäs tai epäitsekäs. Kumpiko se on?»

Drake ei vastannut.

»Mutta turhaa on tuhlata sanoja. En ole tullut tänne siksi. Sanotteko minulle, missä hän on?»

»En.»

»Siis meidän välillämme on oleva kaksintaistelu — niinkö? Te taistelette tytön ruumiin, minä hänen sielunsa puolesta. No hyvä, minä suostun taisteluun.»

Syntyi vielä kerran äänettömyys, ja John Stormin katse harhaili ympäri huonetta. Se kiintyi vihdoinkin peilin luona olevaan kynäpiirrokseen.

»Viime kerralla käydessäni täällä otettiin minut samalla tavalla vastaan. Tyttö saattoi pitää huolta itsestään. Se ei liikuttanut minua. En kysy, kuinka tuo suhde on päättynyt. Mutta tämä —»

»Tämä on vallan toinen asia», sanoi Drake, »ja minä pyydän teitä muistamaan —»

Mutta John Storm risti rintaansa sanoen aivan kuin rukouksena: »Suokoon Jumala, että se aina olisi toinen asia!»

Seuraavassa silmänräpäyksessä John oli poistunut huoneesta. Molemmat miehet jäivät seisomaan paikoilleen, kunnes hänen askeleitaan ei enää kuulunut portaissa ja ovi oli sulkeutunut hänen jälkeensä. Sitten Drake huudahti: »Benson — sähkösanomalomake! Minun pitää sähköttää Koenigille heti.»

»Niin, niin, kyllä tuo mies seuraa hellittämättä hänen jälkiään »,sanoi lordi Robert. »Mutta mitäpä siitä? Hänen kasvonsa kyllä voivat säikähdyttää minkä tytön tahansa. Huh! Kuolleen kasvot!»

Sinä iltana John Storm oli tavallista hiljaisempi. Hälventääkseen hiukkasen hänen totisuuttaan rouva Callender kysyi häneltä, mihin hän nyt aikoi ryhtyä.

»Aion suorittaa täydellisen papintutkinnon niin pian kuin mahdollista», sanoi John.

»Entä sitten?»

»Sitten», sanoi hän kohottaen värisevät, surumieliset kasvonsa, »sitten aion koettaa hyökätä sitä perkeleen valtakunnan mahtavaa linnoitusta vastaan, missä nainen on suoranaista ja välittömänä uhrina, aion kertoa hienostolle yhä uudestaan ja uudestaan, että se on järjestetty tekopyhän seurue, jonka tarkoituksena on naisen turmeleminen, aion sanoa kirkolle, että sen poikamiesten elämä ei ole samaa kuin selibaatti ja että monivaimoisuus on Jumalan lakia vastaan, aion hakea noita poljetuita ja murtuneita olentoja, jotka elävät sinne tänne viskeltyinä meidän raakalaiskaupungeissamme ja aion puolustaa heitä ja suojella heitä, olkootpa ketä tahansa, olkootpa langenneet kuinka syvälle tahansa, sillä he ovat minun sisariani ja minä rakastan heitä.»

»Jumala siunatkoon sinua, poika! Se oli miehen puhetta», sanoi vanha rouva nousten seisomaan.

Mutta John Stormin kalpeat kasvot olivat jo punastuneet silmiä myöten ja hän loi katseensa maahan aivan kuin olisi

hävennyt.

II.

Kello kahdeksan sinä iltana John Storm kulki Sohon katuja pitkin. Erään hillotehtaan kello oli juuri soanut, ja joukko nuoria tyttöjä, kukilla ja pitkillä höyhenillä koristetut, leveälieriset hatut päässään, tuli porttikäytävästä ja läksi käsi kädessä kulkemaan pitkin katukäytävää. Miesryhmä seisoj kadulla ja huusi tytöille heidän kulkiessaan ohi, ja tytöt kirkkaisivat takaisin miehille kimeillä äänillään ja nauroivat hurjan iloisesti. Erään puistokäytävän kulmassa soitti posetiivi »Ta-ra-ra-boom-de-ay», ja muutamat tytöistä alkoivat tanssia ja laulaa sen ympärillä. Heidän tullessaan suurelle valtakadulle olivat komeat vaunut miltei ajaa heidän päälle kiitäessään kahden kadun poikki pieneen puistoon, ja tytöt huudahtivat teeskennellyn pelokkaina kun lihava, pyöreällä kauluksella ja kokardilla koristettu ajuri ärjyi heille: »Pois tieltä!»

Pieni puisto oli ilon keskipisteenä. Kahden puolen sitä oli teattereita ja varieteehuoneistoja. Kaasuvalot ovien yläpuolella ja loistolyhdyt katoilla alkoivat jo valaista kirkkaasti hämärän tullessa. Hyppien ja leikkien kulki tyttöjoukko noitten ovien ohi tirkistellen ahnailla katseilla poliisien ja univormuihin puettujen ovenvartiain ympäröimien ovien läpi komeaan eteiseen, jonne herrat valkoisine paidanetumuksineen ja naiset vaaleine päällystakkeineen ja pitkin valkoisine hansikkaineen sekä hienoine avosuisine kenkineen astelivat komeista vaunuistaan.

John Storm katseli tuota komentoa, kun hän samassa huomasi, että kaasuliekit hänen edessään olevan

rakennuksen ovella muodostivat sanan. Se sana oli »*Gloria*». Nähdessään sen taas kuten aamullakin, mutta nyt tässä paikassa ja tässä merkityksessä, hän kuumeni ja kylmeni vuorotellen. Hänen aivonsa eivät voineet ajatella, ne olivat kuin purje, joka lepattaa höllänä ennen tuulen tuloa.

Keskellä puistoa oli kukkalava. John kiersi kiertämistään sen ympäri. Hän katseli omissa mietteissään keskellä lavaa olevaa kuvapatsasta ja kulki taas sen ympäri. Ilma pimeni nopeasti ja kaasuliekit loistivat kirkkaina. John oli kuin hirveän mielikuvituksen kahleissa. Tuo sana, tuo nimi varieteeteatterin ovella, sihisten ja suhisten sadoin liekein, näkyi tuijottavan häneen palavana silmänä. Muistaessaan mitä hän oli nähnyt sen jälkeen kun hän läksi luostarista — ilmoitusten kantajat ja omnibussiilmoitukset — näytti hänestä kuin tulinen sormi olisi johtanut hänet tälle paikalle. Yksi asia oli päivän selvä — yliluonnollinen voima oli tuonut hänet tänne, ja hänen tulonsa tänne oli sallittu. Pelokkaana, häveten, onnettomana ja moittien itseään tuommoisen epäluulon tähden, mutta kumminkin täydellisesti sen vallassa, hän astui kadun poikki ja meni varieteeteatteriin.

Hän tuli permantoparvekkeelle, joka oli aivan täpötäynnä väkeä, niin ettei ainoatakaan istuinpaikkaa ollut vapaana ja suurin joukko seisoivat takana. John Storm huomasi ensimmäiseksi, että ihmiset tuijottivat häneen. Piletinmyyjä tuijotti häneen, ovenvartia tuijotti häneen, ja nyt tuijottivat hänen ympärillään seisovat ihmiset häneen. Siellä oli sekä miehiä että naisia. Muutamat miehistä olivat vaaleissa, jokapäiväisissä takeissa ja puhuivat kilpa-ajoista omalla huolimattomalla murteellaan. Muutamilla tytöistä oli kirjavat hatut sekä loistavat kukkakimput rinnassaan ja he nauroivat äänekkäästi. He siirtyivät itsestään John Stormin

tieltä, ja hän astui puuaitauksen luo, joka ympäröi viimeisiä parvekkeen-istuimia.

Varieteesali oli suuri, ja John Stormin silmissä, jotka olivat tottuneet luostarikopin köyhyyteen, se näytti kirjavalta punaisessa, kultaisessa, itämaisessa komeudessaan. Miehet permantpparvekkeella polttivat piippua, ja viinurit kulkivat edestakaisin tarjottimineen tuoden olutta ja portteria katsojille, jotka asettivat lasit eteensä hyllyille aivan niinkuin kirkossa asetetaan virsikirjat. Etuaitiot eivät olleet kovin täynnä. Niissä istui enimmäkseen hännystakkisia herroja, poltellen sikareja. Yläpuolella olevalla rivillä oli komeapukuisia ihmisiä, jotka puhelivat ääneensä. Vielä ylempänä, näkymättöminä sinne alas, istui paljon väkeä, joitten äänet, sorisivat kuin etäinen meri. Savupilvi himmensi ilman, ja silloin tällöin kuului korkkien pauketta, särkyvien lasien ja putoilevien pullojen kilinää.

Esirippu oli alhaalla, mutta orkesteri alkoi jo soittaa. Kaksi livrea-pukuista miestä tuli molemmilta puolin esirippua kiinnittämään suuria numeroita puitteisiin kahden puolen etulavaa. Sitten nousi esirippu ja esitys alkoi. Se oli jaettu eri osiin, ja kunkin osan jälkeen laskeutui esirippu, ja viinurit kulkivat taas ympäri tarjottimineen.

John Storm oli nähnyt kaiken tuon niinä päivinä, jolloin hän isänsä johtamana oli kaikki nähnyt — silmäkääntäjät, akrobaatit, nuorallatanssijat, klownit, kuvaelmat ja elävät kuvat. Häntä väsytti ja hävetti, mutta hän ei kumminkaan voinut lähteä pois. Illan kuluessa hän ajatteli: »Kuinka hullua! Kuinka saatoin ajatellakaan semmoista?» Hänestä tuntui nyt helpommalta, ja hän alkoi kuunnella ihmisten puhetta. Se oli vapaata, mutta ei rivoa. Useilla väliajoilla miehet laskivat leikkiä tyttöjen kanssa työntäen ja nykien heitä, ja naureskellen vastasivat tytöt samalla tavalla. Joskus vilkaisi joku heistä Johniin hymyillen nenäkkäästi.

»Taivas varjelkoon minua siitä, etten soisi heille heidän iloansa», ajatteli John. »Eihän heillä ole muuta, ihmisraukoilla.»

Mutta yleisö kävi sitä meluavammaksi, kuta pitemmälle ilta kului. He huusivat laulajille, puhelivat äänekkäästi ja nauroivat omalle ilolleen. Eräs nainen lauloi koomillisen laulun. Siinä kerrottiin, kuinka hän eräänä tuulisena päivänä koetti nousta omnibussin katolle. John katseli kasvoja, jotka olivat hänen takanaan. Ne olivat kaikki hehkuvan punaisia ja irvisteleviä. Hän oli vielä kuin puoleksi hautautunut luostariin, josta hän sinä aamuna oli lähtenyt, ja hän ajatteli: »Semmoisia minun kansani yölliset huvitukset ovat. Tänä iltana, huomisen-iltana, ylihuomisen-iltana! Voi isänmaatani, isänmaatani!»

Kättentaputus herätti hänet näistä ajatuksista. Esirippu oli alhaalla, ja puitteisiin pantiin uusi numero. Se oli numero 8. Joku hänen takanaan sanoi: »Se on *hänen* numeronsa!» — »Uuden taiteilijanko?» kysyi toinen ääni. »Glorian», vastasi ensimmäinen ääni.

John Stormin päätä alkoi pyörryttää. Hän katsoi taakseen — tungos oli läpätunkematon. »Mitäpä syytä minulla olisi mennä?» ajatteli hän ja päätti jäädä paikalleen.

Lisää kättentaputuksia. Toinen orkesterinjohtaja oli astunut esiin. Tahtipuikko kädessä hän kumarsi paikaltaan partaan edessä. Se oli Koenig, urkuri. John Storm kauhistui sielunsa syvintä sopukkaa myöten.

Aitiot olivat täyttyneet hänen huomaamattaan ja juuri nyt astui eräs seurue yhteisaitioon, joka siihen asti oli ollut tyhjänä. Nämä myöhään tulijat olivat Drake, lordi Robert Ure ja eräs neiti, jolla oli lyhyt ylöspäin kammattu tukka.

Koko sali tuntui pyörivän John Stormin silmissä, mutta hän rohkaisi mielensä. »Tämähän on sellaisten ihmisten luonnollinen ilmapiiri», ajatteli hän. Hän koetti lohduttaa itseänsä sillä, ettei Glory ollut heidän seurassaan.

Ehkäpä he olivat liioitelleet kertoessaan tuttavuudestaan hänen kanssaan.

Soittokunta alkoi soittaa. Se oli musiikkia, jota soitetaan uuden tulokkaan esiintymisen edellä. Yleisö oli ääneti. Innokas, odottava tunnelma oli kuin ilmassa, ja sitten esirippu nousi. John Stormia pyörrytti. Jos hän olisi päässyt pakenemaan, olisi hän nyt kääntynyt ja lähtenyt pois. Hän tarttui molemmilla käsillään edessä olevaan aitaukseen.

Nainen solui näyttämölle. Hän oli solakka, tummaan pukuun ja pitkiin mustiin hansikkaisiin puettu tyttö, jonka tukka oli punainen ja pää kuin ruusun nuppu. Se oli Glory! Pilvi himmensi John Stormin silmiä, ja muutamaan hetkeen hän ei nähnyt mitään.

Permantoparvekkeelta ja yläriveiltä kuului hiukan taputuksia. Aitioissa olijat huiskuttivat nenäliinojaan ja lyhyttukkainen neiti heitti sormisuukon. Glory hymyili aivan tyynenä, nähtävästi hän ei ollut ollenkaan hermostunut, hiukan ujo vain. Hän seiso i kädet ristissä edessään. Oli hetken äänettömyys, ja sitten hän alkoi laulaa.

Tällaisella hetkellä nousee rukouksia semmoisestakin sydämestä, joka ei ole tottunut rukoilemaan. Omituinen ristiriita! John Storm huomasi rukoilevansa, että Glory onnistuisi, että hän himmentäisi kaikki muut! Mutta John oli kääntänyt katseensa pois, ja Gloryn äänen kaiku kiusasi häntä vielä enemmän kuin tytön kasvot. Siitä oli jo lähes vuosi, kun hän viimeksi kuuli tuon äänen, ja nyt hän kuunteli sitä tällaisissa oloissa, tällaisessa paikassa! Hän hengitti varmaankin kovaa, sillä väki hänen ympärillään sihisi: »Hsh, hsh!», ja joku löi häntä olkapäälle.

Muutaman hetken kuluttua hän pääsi tyyntymään ja kohottaen päätään hän kuunteli. Gloryn ääni oli alussa hiukan värissyt, mutta sitten se kävi voimakkaaksi. Hän laulo i »Mylechraine'n», ja tuon vanhan manilaisen laulun hurja, valittava sävel oli kuin meren kohina. Jo

ensimmäisten sävelten jälkeen kuului hyväksyviä huudahduksia, ihmiset kohottivat päänsä, nojautuivat eteenpäin, ja sitten tuli hiljaisuus, haudan hiljaisuus ja sitten innokkaat kättentaputukset.

Vasta toisessa säkeistössä alkoi humoristinen puoli. John Storm odotti sitä sykkivin sydämin. Hän oli kuullut Gloryn laulavan sitä satoja kertoja ennen aikaan, ja nyt hän lauloi sen samalla tavalla kuin ennenkin. Hän tunsu samat leikilliset äänenväreet, samat leikilliset liikkeet, saman tunnelman, saman ilmeen. Kaikki oli samaa, ja kumminkin kaikki oli muuttunut. Hän tiesi sen. Hän ymmärsi, että niin täytyi olla. Silloin oli kaikki niin yksinkertaista, viatonta, nyt niin taidokasta, tarkoitettua. Missä erotus oli? Erotus oli paikassa, kuulijoissa. John Stormin olisi tehnyt mieli kääntyä tuon yleisön puoleen ja loukata sitä. Noita kyynillisiä olentoja, jotka nauroivat, kirkuivat, huusivat ja selittivät kaikki omalla alhaisella tavallaan, löytäen huonoutta viattomuudessakin. Kuinka hän inhosi noita irvisteleviä naamoja, joita hän näki ympärillään!

Laulun loputtua Glory leikillisen kohteliaasti levitti hamettaan, kumarsi ja liiteli pois näyttämöltä. Sitten seurasi huutoja, vihellyksiä, polkemista ja huumaavia kättentaputuksia. Koko kuulijakunta vaati yksimielisesti häntä esiintymään uudestaan, ja hän palasi hymyillen ja kumartaen ylpeän sekä tyytyväisen näköisenä. John Stormia peloitti hänen oma vihansa. »Vaiti siellä!» huusi joku hänen takanaan. — »Kuka tyrkkii?» sanoi joku toinen, ja sitten hän taas kuuli Gloryn äänen.

Se oli toinen manilainen laulu. Joukko nuoria kalastajia menee maihin lauantai-iltana oltuaan viikon kalassa, silliä pyytämässä. He lähtevät ravintolaan, jossa heidän henttunsa odottavat. Sitten he juovat ja laulavat. Vihdoin juomat ja rakkaus menevät niin heidän päähänsä, että heidät täytyy asettaa nukkumaan suuret kalastussaappaat

jalassa. Sitten tytöt antavat heille muiskun ja menevät matkoihinsa. — Laulajatar matki muiskua, ja ihastuneet kuulijat tekivät samoin. Suuteloja kuului kaikista osista salia ja samalla äänekkäitä naurun huudahduksia. Laulajatar hymyili ja lähetti suudelman takaisin. Jollakin tavalla hän sai aikaan tutunomaisen tunnelman, aivan kuin hän olisi suudellut kutakin henkilöä erikseen, ja jokaisen teki mieli vastata. Se oli vastustamatonta, hurmaavaa, se levisi yli koko salin.

John Stormia inhotti sielun syvintä soppea myöten. Glory tiesi vallan hyvin, mitä hän teki. Hän tiesi, mitä nuo ihmiset tahtoivat. Glory, hänen Glorynsa! Entisten viattomain, onnellisten päivien Glory! Oi, Jumala! Oi, Jumala! Voi jos pääsisi pois! Mutta se oli mahdotonta. Johnin takana oli tungos käynyt yhä tiukemmaksi, ja hänen ympärillään oli kuumia, kiihkeitä kasvoja, suut auki, hampaat kiiluen, silmät hehkuen ja vilkuillen. Hän koetti olla kuuntelematta, mitä ihmiset sanoivat hänen lähellään, mutta siitä huolimatta hänen täytyi kuulla.

»Siinä se on herkkupala.» — »Taivaallinen!» — »Kuumalainen!» — »Olisinpa minä rikas, hieno herra, jolla on kolikoita, niin huomenna olisi vaunut ja samettitakki tuolla työllä!» — »Tänä iltana, kai tarkoitat», ja sitten seurasi tarkoittavia tirsukumisia ja naurun purskahduksia.

Yleisö kutsui Gloryn taas takaisin ja yhä uudelleen takaisin, ja hän palasi teeskentelemättömän iloisena ja tyytyväisen näköisenä. Hän näytteli toisella hetkellä nuoruuden iloa, toisella vanhuuden kärtyisyyttä, joskus hän esitti nuoren tytön kehittymätöntä naisellisuutta, joskus vanhan vaimon kömpelyyttä. Mutta John Storm koetti olla kuuntelematta. Pää kumarassa ja katse maahan luotuna hän koetti ajatella luostaria ja kuvitella, että hän oli vielä hautautuneena koppiinsa. Tänä aamuna hän oli sieltä lähtenyt ja kumminkin tuntui kuin siitä olisi jo kulunut sata

vuotta. Eilis-iltana häntä ympäröi veljeskunta, iltavirren laulu, iltarukous, puhdas ilma, hiljaisuus, yksinäisyys ja rukouksen tunnelma; tänä iltana tungos, savupilvet, väkijuomien haju, kyynilliset naurunpurskahdukset ja kaiken tuon keskipisteenä Glory!

Hetkeksi kaikki nuo mielikuvat hävisivät, ja kuului vain kovia kättentaputuksia ja hyvä-huutoja. Hän kohotti päätään. Glory oli lopettanut ja kumarteli jäähyväisiksi. Lyhyttukkainen nainen yksityisaitiossa heitti hänelle ruusukimpun. Glory otti sen maasta ja suuteli sitä sekä kumarsi aitioon päin. Hyvä-huudot ja taputukset uudistuivat.

Tungos John Stormin takana oli hiukan vähentynyt, ja hän alkoi kyynäspäillään raivata tietä itselleen ulos. Ihmiset nousivat sekä lähtivät liikkeelle joka paikassa, ja huone alkoi tyhjentyä nopeasti. Yleisön vyöryessä käytäviä pitkin ovelle, kuului puhetta ja naurua ja epäselviä huudahduksia. »Niin peijakkaan nätti!» — »Helkkarin makea!» — »Semmoisesta minä tykkään!» — Sitten joku vihelsi »Mylechrainen» nuottia. Vihdoinkin John Storm tunsi kylmän ulkoilman kuumilla poskillaan. Poliisit raivasivat tietä aitioista tulevalle yleisölle, ovenvartiat vihelsivät ja huusivat ajureita, ja tulitikkuja kaupittelevat pojat yhtyivät näihin huutoihin juosten kuin koiranpenikat vaunujen pyörien seassa ja hevosten jaloissa. »Ajuri hoi! Vaunut!»

Rakennuksen takana oli pieni, huonosti valaistu piha, ja sieltä näkyi avonainen ovi, jonka yllä riippui korkeaan seinään kiinnitetty lyhty. Se oli varieteeteatterin näyttämön ovi, ja joukko nuoria miehiä, jotka näyttivät parturin apulaisilta, oli kummallakin puolen sitä. »Minkähän näköinen hän on ulkopuolella näyttämöä?» — »Kuin hieno neiti, se on varma.» — »Niin, mutta ei hän ole noita kirottuja harrastelijataiteilijoita!» — »Hyvänen aika, tuossa on sama tyrkkijä taas!»

John Storm tunkeutui joukon ohi eteiseen, jossa ovenvartia istui useilla luukuilla varustetun lasiseinän takana.

»Voinko saada tavata neiti Quaylea?» kysyi hän.

Ovenvartia ei näyttänyt käsittävän.

»Gloriaa sitten», sanoi John Storm väkinäisesti.

Ovenvartia katsoi häneen epäluuloisesti. Oliko hän sopinut siitä neidin kanssa? Ei, mutta hän voisi lähettää neidille nimikorttinsa. Ovenvartia näytti epäilevän. Tulisiko neiti kohta ulos? Ovenvartia ei tietänyt. Voisiko hän saada neidin osoitteen?

»Jos tahdotte kirjoittaa neidille, voitte kirjoittaa täällä», sanoi ovenvartia viitaten luukkuihin päin.

John Storm tunsu nöyryytystä ja häpeää. Parturin apulaiset irvistelivät hänelle. Hän meni ulos tuntien, että Glory oli kauempana hänestä kuin koskaan, ja jos hän tapaisi tytön, ei hän voisi puhua hänelle. Mutta hän ei voinut poistua. Pimeässä, lyhtypatsaan varjossa toisella puolen katuja hän seiso ja odotti. Likaisia vaunuja, joita epäsiistinnäköiset ajurit ohjasivat, ajoi esille tuoden komeisiin hattuihin ja päällystakkeihin puettuja »taiteilijoita». Muutamilla oli irtotukka, tekoviikset ja tekonenä. Siellä oli neekerejä, akrobaatteja, klowneja ja koomillisten laulujen laulajia, jotka astuivat ulos vaunuista, pudistivat pois siellä tarttuneet roskat vaatteistaan ja astuivat näyttämön ovelle.

Vihdoin ovenvartia tuli ovelle ja vihelsi. Vaunut ajoivat rämisten pihaan. Sitten astui ulos päällystakkiin kääriytynyt nainen, jolla oli huntu päässä ja ruusukimppu kädessä, nojautuen erään herran käsivarteen. Hän seiso vähän aikaa herran vieressä puhuen hänelle ja nauraen. John kuuli tuon naurun. Seuraavassa silmänräpäyksessä neito oli astunut vaunuihin, ovi oli suljettu, ajuri oli kääntänyt vaunut, herra oli kohottanut hattuaan, valo oli

hohtanut neidon kasvoihin ja hän kumartui eteenpäin hymyillen. John näki hänen hymynsä.

Seuraavassa silmänräpäyksessä vaunut olivat ennättäneet valoisammalle kadulle, ja väkijoukko oli poistunut. John Storm seiso yksin lyhdyn luona pienellä pimeällä kadulla, ja jossakin pimeällä puiskokäytävällä hänen takanaan vingutteli posetiivinsoitaja yhä vielä »Ta-ra-ra-boomde-ay.»

»No, mitenkä sinun ensimmäinen iltasi onnistui?» sanoi rouva Callender aamiaispöydässä seuraavana aamuna.

»Oletko jo löytänyt yhtään noita kadotettuja ihmisraukkoja?»

»Yhden löysin», sanoi John murheellisen näköisenä.
»Kadotettu hän kyllä on, vaikkei hän itse tiedä sitä vielä. Jumala häntä auttakoon!»

»He eivät milloinkaan ensimmältä itse ymmärrä, sitä, poikaseni. Kirjoita hänen ystävilleen, jos hänellä on ystäviä.»

»Hänen ystävilleenkö?»

»Etkö tiedä mitään hänen kodistaan?»

»Se on totta — sen teen. Muuta en voi nyt tehdä.

III.

The Priory, perjantai-aamuna.

Voi, rakkaat tätöset, älkää säikähtäkö, mutta Glorylla on ollut hirmuisen suuri menestys! Ei mitään hyvin hirmuista sentään. Maanantai-iltana hän vain lauleli, lausui ja hiukan näyttelikin jotakuinkin suurelle seurueelle, ja seuraus oli, että koko maailma — Lontoon maailma — nyt puhuu hänestä eikä kukaan enää välitä muusta maailmasta. Joka postissa tulee minulle kukkia ynnä nauhoja ja nimikortteja tahi kuvallisia viikkolehtiä, joissa on minun kuvani ja lyhyt elämäkerta. On vällan ihmeellistä, kuinka paljon ihminen saa tietää itsestään, jos vain lukee sanomalehtiä. Minun huoneeni on tällä hetkellä kuin kukkakauppiaan akkuna kello yhdeksän aikaan lauantai-aamuna, ja minulla on syytä epäillä, että isäntäni ja opettajani Karl Koenig, kuninkaallisen urkuriseururan jäsen y. m., näyttölee kukka-aarteitani ihaileville naapureille minun poissa ollessani. Tuon kunnan vanhan virtaheposen ääni on maanantaista saakka aamusta iltaan kajahdellut pitkin taloa ja paitsi sitä, että hän yöt ja päivät laulaa toittotta Puolastaan tämän rakennuksen kaikenmoisissa maanalaisissa käytävissä, on hän ruvennut palvelemaan minua kuin neekeripassari, tilaten kaikenlaisia soppia ja hyytelöitä minulle aivan kuin äkkiä olisin tullut parantumattomaksi sairaaksi. Tietysti minä olen terveruumiinen nainen nyt kuten ennenkin, mutta minun hermoni ovat olleet piinapenkillä koko viikon ja minussa on aivan sama tunne kuin ennen Peelissä paitaressuna ollessani, kun kiipesin vanhan kirkon torniin